

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 6. JANUARJA 1939.

ŠTEV. 17.

»PUNČICA NAŠEGA OČESA«

Na dan pred božičem, ko je prišel sv. očetu voščit božične praznike zbor kardinalov, prelatov in dostojanstvenikov papeškega dvora in Vatikanskega mesta, je imel sv. oče svoj vsakoletni božični nagovor. Ta govor je bil govoren sicer samo navzočim dostojanstvenikom, a namenjen je vsem članom svetovne katoliške družine.

V božičnem govoru sv. očeta sta zelo ostro izraženi dve misli: visoko cenjenje Katoliške akcije in odločno svarilo pred nacističnimi in totalitarističnimi zablodami.

V svojem nagovoru se sv. oče najprej z veliko hvaležnostjo do Boga spominja desetletnice srečne sprave med Cerkvijo in italijansko državo. Kljub veselju, ki ga navdaja, ko vidi, kako zelo se je izboljšalo razmerje med Cerkvijo in državo v Italiji, pa ne more prezreti krivičnih napadov na Katoliško akcijo. Tu pokaže izredno odločnost in tako odkritosrčno, kakor je prej hvalil Boga zato, da je do sprave prišlo, tako tudi jasno in glasno protestira zaradi nasilij nad Katoliško akcijo: »Dolžni smo pa žal povedati zaradi svoje apostolske naloge in resničnosti, da nam tak način, na kakršen se sedaj napoveduje zaželena desetletnica, ne more prinesiti čistega veselja... ampak nam prinaša hude in resnične skrbi ter bridko žalost. Zares, bridko žalost, ker gre za hudo in pogostno grdo ravnanje — o katerem ne pravimo, da je splošno, vendar pa je zelo pogostno — s Katoliško akcijo... za katero se vendar ve, da je punčica našega očesa...«

Marsikom, ki rad omalovažuje Katoliško akcijo, se bo zdelo čudno, da papež tako odločno nastopa proti napadom na Katoliško akcijo, zlasti še, ko obenem priznava, da ne gre za splošno preganjanje te cerkvene ustanove. Vedeti je treba, da Italija pripravlja sedaj velike slovesnosti v proslavo desetletnice sprave med Cerkvijo in državo. Kljub vsem tem pripravam

in slovesnemu razpoloženju pa ni papežu prav nič odveč spregovoriti odločno besedo v obrambo Katoliške akcije, »punčice njegovega očesa«, in povedati, da se v takem stanju, kakršno vlada sedaj, on ne bo mogel veseliti in proslavljati sprave skupaj z državo.

Ni pa dovolj, če bodo papeževe besede o Katoliški akciji premišljevali samo italijanski oblastniki, zamisli se vanje lahko vsak katoličan, zlasti tisti slovenski katoliški inteligent, ki misli, da Katoliška akcija sme biti predmet njegovega zabavljanja in nerganja. Tako s Katoliško akcijo, o kateri se vendar ve, da je sv. očetu »punčica njegovega očesa«, dober katolik ne dela.

Papež se posebej bavi še z vprašanjem rasizma, ki postaja v Italiji in tudi še kje drugod vedno aktualnejše, in v tej zvezi popolnoma odobri govor milanskega nadškofa kardinala Schusterja, iz katerega smo prinesli nekaj odlomkov tudi mi in katerega so fašisti močno napadali. Spomni se tudi manifestacij ob priliki Hitlerjevega obiska v Rimu in pravi: »Ko mislim nazaj na zadnje v samem Rimu uprizorjeno oboževanje križa, ki je sovražen križu Kristusovemu, na udarec zadan konkordatu in na vse druge stvari, o katerih smo vam govorili, se nam ne zdi pretirano, ako smo pričakovali vsaj ozirov na naše sive lase.«

Te papeževe besede zadostujejo, da si utrdimo sodbo o rasizmu, naj se ta pojavi kjer koli.

Božični nagovor, v katerem se je sveti oče tako pomembno in tako odločno zavzel za Katoliško akcijo ter ponovno obsodil rasizem, zaključil sivolasi oče krščanstva z genljivim izrazom ljubezni, ki smo jo mu dolžni vrniti.

»Mi smo ponudili v žrtev svoje zdaj že staro življenje za mir in za blagor človeštva. Ponovno ga ponujamo, da bi ostal nedotaknjen notranji mir, mir duš in mir vesti.«

KARDINAL JAMES GIBBONS

O OVIRAH V BORBI ZA ZNANOST IN IZOBRAZBO

Marsikdo, ki si želi znanja in izobrazbe, utegne biti prepričan o končni zmagovitosti marljivega dela, a njegovo prizadevanje motijo morda osebne ovire in težave. Pri tem stremljenju bi ga na primer strašila zavest, da je počasen in okoren na tem znanstvenem bojišču. Morda ga straši šibek telesni ustroj ali kakšna organska napaka, morda mu končno jemlje pogum preobilica dela, ki odvraca duha od študija in mu ne da priti do potrebne zbranosti in miru.

Oglejmo si te pomisleke resno, da bomo videli, če so take ovire res nepremagljive!

PREMALO NADARJEN?

Kdo bi rekel: »Sem že po naravi bolj slabo nadarjen, počasen in okoren. Le s težavo doumem to, kar si mnogi tovariši z izredno lahkoto prisvojijo. Tako napredujejo, da jih ne morem dohajati. — Ko sem prvič javno nastopil, sem bil plah in boječ, da bi kmalu glavo izgubil, in od takrat nimam več miru, kadar moram nastopiti pred številnejšim občinstvom. Kdo se bo čudil, če se čutim potrtega in malodušnega? Ko pa imam kljub vsemu prizadevanju na poti znanosti in zlasti govorništva tako malo upanja na uspeh!«

KI SO MALO OBETALI, A SO VZTRAJALI...

V tolažbo tistim, ki obupujejo nad svojimi močmi in ne zaupajo svojim zmožnostim, bi rad povedal, da so nekateri izmed najučenejših mož in najuspešnejših govornikov v začetku svojega šolanja spadali med zadnje v razredu. Vendar pa jim zavest njihovih naravnih nedostatkov ni vzela poguma, ampak jih je le še bolj podžgala, dočim pa drugi, ki so imeli prirojene spretnosti in nadarjenosti več kot dovolj, pozneje niso imeli pokazati nikakršnih uspehov. Ravno njihova lahkota pri učenju jim je postala nevarna in usodna, ker jih je zapeljala v razvado komodne lahkomyiselnosti.

ODLOČNI SAVONAROLA

Prve pridige velikega dominikana Savonarole niso mogle za-

dovoljiti poslušalcev ne v Firenzi ne v Ferrari. Majhna postava, hrapav glas, preprost govor in zbegano vedenje, vse mu je nagajalo. A to ponižanje mu ni vzelo poguma. Hitro se je odločil in odslej pridigal preprostim kmetiskim ljudem in otrokom, medtem pa se je v svoji sobi pridno vadil v prednašanju, dokler ni postal eden najprivlačnejših govornikov svojega časa.

PISATELJ BUTLER

Učeni pisatelj »Življenja svetnikov«, Alban Butler, je v začetku svojih študij v angleškem kolegiju v Douaiju moral vstajati dolgo pred določeno uro, da je mogel tovariše v učenju dohajati.

BLAMIRANI IN SLAVNI DISRAELI

Ko je Benjamin Disraeli imel svoj prvi govor v angleški poslanski zbornici, je vse nanj kričalo in se mu smejala. Ne da bi se zmenil za to vpitje, je dejal: že marsikaj sem po večkrat na novo začel in končno se mi je še vselej posrečilo. Danes sedem, a prišel bo čas, ko me boste poslušali.« Kar je napovedal, se je izpolnilo. Postal je eden najsijajnejših in najmogočnejših govornikov britskega parlamenta in, kakor znano, celo predsednik angleške vlade.

IZ ZABITEGA RAČUNARČKA VELIKI FINANČNI MINISTER

Dr. Boyd piše v »Longmans Magazine« naslednje: »Rawson, učitelj poznejšega dekana Arturja Stanleya, poroča, da je bil ta v računstvu njegov najbolj zabiti učenec, kar mu jih je kdaj pod roke prišlo, razen ene edine izjeme: ta je bil tako obupno zabiti, da si najpriprostejšega seštevanja in množenja ni mogel v glavo vteptati. In iz tega drugega dečka, ki je bil za računstvo še bolj zabiti kakor oni Stanley, je postal pozneje veliki finančni minister William E. Gladstone, ki je s svojimi tri ure dolgimi proračunskimi govori, polnimi samih števil in števil, znal držati poslance v taki napeti pozornosti, da so ga stoje in sede poslušali do polnoči v nabito polni zbornici.

VELIKI PARLAMENTAREC SHERIDAN

Ko je Sheridanova mati predstavila učitelju, je dejala, kako je zabit in da je pri njem ves trud zastonj. Njegov prvi govor v poslanski zbornici je bil strašno razočaranje za njegovo stranko. In vendar je imel pozneje govor, ki ga je govoril v zadevi Warrena Hastingsa, tak učinek, kakor ga po besedah velikega zgodovinarja Macauleya dotlej še niso doživeli. Fox, eden tedanjih angleških govorniških prvakov trdi, da izmed vseh govorov, kar jih je bilo kdaj v angleškem parlamentu govorjenih, pripada prvo mesto prav temu govoru.

IZAK NEWTON

Izak Newton, eden največjih astronomov vseh časov, je bil v šoli sprva skoro zadnji v svojem razredu. A s svojo neutrudljivo pridnostjo in svojo vztrajnostjo se je le dokopal v prvo vrsto svojih součencev.

Pravkar je izšla

DR. JOSIPA TURKA

POTA IN CILJI

SHOLASTIKE

NAŠA POT VII

Str. 223

CENE: 40.—, 30.—, 20.— din.

KAKO SI JE PRIDOBIL SPOŠTOVANJE

Mlad rokodelski vajenec je nosil križ na čelu procesije v svoji fari. Več njegovih tovarišev, zapeljanih in zaslepljenih, ga je videlo. Naslednji dan so v delavnici, da bi se norčevali iz njega, uprizorili zasmehovalni sprevod. Za križ so vzeli metlo, za duhovski ornat pa stare vreče in cunje. Ne da bi se kaj zmedel, je potegnill naš vajenec iz žepa svoj rožni venec in z odločnim glasom, tako na glas, kot je le mogel, začel: »Oče naš, kateri si v nebesih...« Iznenađeni, zmedeni in v zadregi so zasmehljivci opustili svojo igro; sprevod je bil prekinjen, udeleženci osramočeni in premagani.

Mladi verni vajenec je imel odslej mir, še več, tovariši so ga začeli ceniti in spoštovati ter ga skušali posnemati.

Kaj pa pomožne sile Katoliške akcije

Navadne verske organizacije (n. pr. Marijanske kongregacije) in katoliške organizacije niso Katoliška akcija. To je danes že lahko vsakomur jasno. Lastne organizacije Katoliške akcije (n. pr. naša zveza Katoliških dijakov) so nova ustanova, bistveno različna od verskih in katoliških organizacij.

Lastne organizacije Katoliške akcije se ne dajo nadomestiti z verskimi in katoliškimi organizacijami, a jih tudi ne uničujejo in ne nasprotujejo.

Po papeževi volji naj verske in katoliške organizacije sodelujejo s Katoliško akcijo kot njene pomožne sile.

NALOGE POMOŽNIH SIL

1. Molitev

Prva je molitev za Katoliško akcijo. Čemu? Za to, ker opravlja Katoliška akcija vzvišeno nadnaravno delo, za katero je molitev nujno potrebna. Tu velja v polni meri Kristusova beseda: »Brez mene ne morete ničesar storiti«.

Katoliška akcija je Cerкви nujno potrebna. Papež Pij XI. ponovno poudarja, da je Katoliška akcija »nenadomestljiva«.

Iz tega pa sledi, da morajo katoličani za Katoliško akcijo moliti. Verska društva imajo pa prvi namen pospeševati versko življenje med katoličani; zato je jasno, da so pred vsemi poklicana k temu, da molijo za Katoliško akcijo. Je to lepa, vzvišena in nujno potrebna naloga.

2. Propaganda

Drugo, kar morajo delati pomožne sile, je propaganda za Katoliško akcijo. Če je Katoliška akcija res Cerкви nujno potrebna, je gotovo vsak katoličan dolžan po svojih močeh širiti spoznavanje Katoliške akcije v svoji okolici. Katoličani morajo namreč poznati Katoliško akcijo in se za njo navdušiti. Brez propagande pa to ne gre. Verska in katoliška društva ne morejo napraviti Cerкви večje usluge, kakor če širijo spoznavanje Katoliške akcije.

3. Dovajanje članov v KA

Če razumemo, kako je Katoliška akcija potrebna, in če se seznanimo z njenim bistvom in z njeno vlogo v Cerкви, nam bo sama po sebi razumljiva tretja naloga pomožnih sil, da morajo namreč navajati lastne

člane za vstop v Katoliško akcijo. Razumemo, da nalaga ta dolžnost včasih katoliškim in verskim organizacijam žrtve. Toda za korist občega blagorja so žrtve vedno potrebne. Žrtvovati mora poedinec in žrtvovati mora včasih tudi organizacija. A te žrtve so večkrat le navidezne; so le investicije, ki se bodo bogato obrestovale.

4. Sodelovanje s KA

Četrta dolžnost pomožnih sil je sodelovati s Katoliško akcijo pri njenem zunanjem delu. Nikar ne delajmo brez enotnega načrta; ne zgublajmo moči v partikularizmu. Podrejammo se skupnemu vodstvu, delajmo po enotnem načrtu, pa se nam bodo uspehi z božjo pomočjo postotirili.

NE UBIJAJTE KA! TUDI S HLADOM NE!

Še tole naj dostavimo. Verska in katoliška društva mnogo kori-

stijo Katoliški akciji že samo s tem, ko vzgajajo svoje člane. To je gotovo. Vsaka Katoliška akcija to rada in s hvaležnostjo prizna.

Toda versko ali katoliško društvo more že samo s tem, da se zadrži hladno nasproti Katoliški akciji, veliko škodovati. Ni treba nič nasprotovati; že to preprosto dejstvo, da ni od tam podpore, kjer jo po pravici pričakujemo, kjer bi jo dati morali, vpliva naravnost porazno.

Ljudje so namreč taki, da sami od sebe ne bodo silili in Katoliško akcijo, ker ta pač nalaga žrtve. Kdor drugače misli, se zelo moti. Če pa ljudi v njihovi duhovni lenobi podpre še versko ali katoliško društvo, se pač Katoliška akcija ne more tako razviti, kot bi bilo treba.

Katoliška akcija pa je po določnih papeževih izjavah nujno potrebna, zato je jasno, da se godi katoliški skupnosti težka škoda, če se Katoliška akcija ne more razviti.

Dr. Jože Turk, Pota in cilji sholastike

Naša pot VII. Ljubljana 1939. Str. 224.

Po dolgem molku — prvo slovensko delo o sholastiki! Saj je že 15 let, odkar je izšel dr. Ušeničnikov sholastični učbenik »Uvod v filozofijo«. Posihmal so dr. Turkova »Pota in cilji sholastike« prva slovenska knjiga o krščanski filozofiji.

Posebej smo je veseli zaradi bogate vsebine. Prinaša namreč celotno zgodovino te vekotrajne filozofije, philosophiae perennis, kot jo je nazval veliki Leibniz. Govori nam o prvih zametkih, ki segajo še v grško-rimsko dobo, o mogočni rasti in višku v visokem srednjem veku, nato o upadanju skozi neko dobo, končno pa o novem podvigu v zadnjem času, s programatičnim pogledom v bodočnost.

Dr. Turkova knjiga je zares pomembna med slovenskimi modroslovnimi izdajami, ker je to naša prva in edina sistematična zgodovina cele filozofske šole.

Spočetka poda pisatelj prerez vse sholastike z vidika dveh osrednjih problemov, problema o razmerju med vero in znanjem in problema o univerzalijah. V živahni dinamiki se razvija vprašanje preko različnih, še nedovršenih poizkusov do genialne sinteze pri sv. Tomažu Akvinskem in spet otmeni v negotovosti mlade okamistične poti. Tu je že nakazana vsa veličina prave sholastike, ki se je zgradila s tisočletnim trudom in v vzajemnem soglasju izbranih

duhov. Sledeča poglavja nam to še podrobneje in določneje prikazujejo z obširnimi zgodovinskimi gradivom.

Komaj pa se je vekovita sholastika dobro razmahnila na svojem vrhuncu (sv. Tomaž Akv.), se je že pojavilo nezdravo novotarstvo »mladih«, ki je s pozabo zakrilo kleno modrost »starih«, zabredlo po Luthru v cerkveni razkol in za neki čas spravilo sploh vso sholastiko na slab glas, hudo po krivici! In le naravno je, da je v devetnajstem stoletju končno vendarle prišlo do obnove visoke sholastike, zlasti v duhu tomizma in skupaj z novodobnim napredkom, kakor nam Cerkev priporoča.

Po svoji vsebini bo pričujoča knjiga prava novost za premnoge slovenske izobražence; odkrila jim bo doslej neznan svet. Marsikdo od njih bi ne bil prisodil toli obrekovanemu »temnemu« srednjemu veku, da se je bavil s tako visokimi idejnimi vprašanji (o resnici, izvestnosti, o veri in npravnosti) in jih tako prepričljivo rešil, da se dajo neposredno uporabiti še danes.

Čitatelj, ki mu je sholastično izražanje še tuje, ne bo vselej že na prvi pogled uzrl vseh globin sholastične nauka, posebno ne tam, kjer se je pisatelj bolj kratko izrazil. Vendar mu bo večkratno branje in razmišljanje zlasti Tomaževe sinteze kmalu pripomoglo do razumevanja težjih odstavkov, da se bo s to knjigo obogatil kot le z malo-katero.

Francis Finn:

Tom Playfair

»Opravila sva, Tom. Jaz sem prepričan, da se nisem varal o vas. V začetku sem bil morda pretrd do vas.«

»Za ves svet ne!« je izbruhnil Tom. »Samo ene stvari se kesam; da me niste tepli.«

Pater mu je ponudil roko in Tom jo je stisnil z vso ljubeznijo.

»Od danes naprej, ljubi otrok, niti besede več o tem, kar je bilo; pojdite malo po vrtu in preišljajte, kar sva govorila. Potem pojdite v kapelo in prosite, da vam božje Srce blagoslovi vaše sklepe.«

Tom je odšel. V majhni glavi je kar vrelo novih načrtov. Dolgo se je sprehajal, ves zakopan v svoje misli. Končno je šel v kapelo in padel pred oltar svete Device ter prosil Boga moči za bodočnost.

Še nikoli ni molil Tom tako goreče. Vedel je, da bo uslišan. Od tega dne naprej je bilo njegovo delo in vedenje drugačno.

... Polnoč je... Harry Quip se zbudi in iznenaden skoči pokonci. Nekdo ga je močno stresel. Harry pogleda in spozna ob medli luči nočne žarnice Tomove poteze.

»Kaj je?«

»Ti povej! Ali ni res? Pater Middleton je krasen dečko!«

»Če nimaš nič drugega, bi lahko ostal v svoji postelji.«

Harry mu je obrnil hrbet in se pogreznil v blazine.

Tom je upošteval nasvet. Zaspati pa ni mogel takoj. Koval je načrt za načrtom in se veselil v zarji svojega prvega svetega obhajila...

Kako dober je Bog, ker nam zakriva prihodnost!

DEVETO POGLAVJE

Tom se prepriča, da se muhe z medom love.

Tri tedne je teklo zavodsko življenje spet po svojem običajnem tiru brez kake spremembe. Tom je z vsakim dnem osvajal nove prijatelje, celo divji Green mu je postal nekako naklonjen.

Tom je hotel z vsem svetom živeti v miru. Zdaj mu je bilo žal, da je osmešil Greena v začetku leta. Iskal je prilike, da zadela vrzel, ki je oba ločila.

Malenkostna sprememba v zavodskem življenju mu je ponudila zaželeno priliko.

Proti koncu oktobra je bilo treba popravljati spalnico malih. Kakih sedemnajst dečkov se je zato moralo začasno preseliti v prostore glavnega poslopja, ki je bilo precej višje od ostalega zavoda.

Neke srede zvečer je pater Middleton proglasil imena tistih, ki so morali menjati stanovanje. Tom, Harry Quip, Aleksander Jones, John Pitch in drugi so imeli to srečo.

Prefekt jim je dovolil, da so si ogledali novo spalnico med odmorom po pouku. Kmalu nato je zagrmelo po stopnicah. Dečki so hiteli v nove prostore s toliko silo, kot bi jim šlo za življenje.

»Hej!« vpije Tom. »Sijajno! Kaj praviš, Green!«

»Kakor nalašč za igranje. Vse polno kotov in skrivališč. Če ne bomo mogli spati, bomo pa igrali roparje in žandarje.«

»Gotovo se da priti na streho in šteti zvezde. Ali si že kdaj prešteval zvezde, John?«

»Ne, in ti?«

»Sem, nekoč, ko nisem mogel spati. Naštel sem jih sedem in petdeset, nato sem se pa zmotil. Jih je pa gotovo več ko sedem in petdeset, mnogo več.«

»Več kot trilijon, bržkone,« doda zamišljeno Green.

Spoznala sta, da sta pri kraju s svojim zvezdoznanstvom.

»Pojdiva na streho!« pravi Tom.

Pokazal je na lestvo, ki je vodila v notranjost majhne kupole. Ta kupola je bila najvišja točka vse zgradbe. Na koncu lestve so bila majhna, trdno zaprta vrata.

Tovariša sta se povzpela na lestvo, odprla vratca in se pognala na streho.

»Jaz bi rad živel na strehi,« pravi Tom, se splazi na rob strehe in se skloni, da bi opazoval, kaj se godi spodaj na igrišču.

»Ne hodi tja, osel!« mu vpije Green in išče v svojem besednjaku najbolj prijateljskih izrazov. »Zavrtelo se ti bo in razbil si boš buči.«

»Mislim da ne. Meniš, da še nikoli nisem bil na strehi? Naša streha ni bila sicer tako visoka, toda bila je bolj strma... Ti, povej, ali ne bi bilo imenitno, če bi mogel stati na eni nogi na vrhu strelovoda?«

Pokazal je na železni drog, ki se je dvigal zraven njiju.

»To bi pomenilo toliko kot zlomiti si vrat. Pogledj, kako se maje. Odlomil ga bom.«

»Ni tvoj, John!«

(Dalje prihodnjič.)

KARDINAL SCHUSTER O RASIZMU

»Vseposvobod mnogo govorijo o miru in o dobri volji in da se hočejo za vsako ceno izogniti mednarodnemu spopadu. Toda kako da ta nordijska filozofija, ki je postala hkrati božja in državna vera, gradi tovarne, kjer kujejo najhujše morilno orožje za bodočo vojsko in tako približujejo uro, ki jo napoveduje sveto pismo: Narodi se dvigajo zoper narode?«

RASIZEM JE V NASPROTJU S CERKVENIM NAUKOM

»Katoliški nauk o izvirnem grehu nasprotuje nordijskemu mitu 20. stoletja; kajti cerkveni nauk ne samo ne priznava, da bi različna človeška plemena izvirala iz človeške krvi, ampak prav nasprotno uči, da v naših žilah polje skupna kri, ki nas dela brate med seboj in ki nas združuje v Adamu in njegovem grehu.«

EDINOST V KRISTUSOVI KRVI

»Še mnogo bolj kot pa nas človeška kri in strast družita s prvim Adamom in njegovim potomstvom, nas zakramenti nove zaveze skrivnostno vežejo z drugim Adamom: »V njegovi krvi zardevajo moja lica,« je pela med mučenjem devica sv. Neža.«

Govornik nato veličastno prikazuje, kako je edinstvo vseh ljudi v Kristusu utemeljeno v sveti Evharištiji, ki je živa vez skupnosti med nami in Kristusom samim in zaključuje z besedami:

»Naj navsezadnje že bodo nacionalne razlike v politiki in trgovini; Cerkev ne vodi ne politike ne socialne ekonomije, toda razlike med plemen in Cerkvi ne more biti! Kristus se ne more na kosce raztrgati!«

Končno kardinal Schuster prost Boga, da bi vrnil Nemčiji verski mir in konča:

»Bog daj, da bi italijanska mladina in modrost naše vlade sodelovali z božjo milostjo, ki hoče vnovič odstraniti iz naše dežele novo nordijsko herezijo, ki nas ogroža tako, kot nas je stara ogrožala v času svetega Karla Boromejskega« (nemški protestantizem, op. ur.).

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).